

Omdat God heilig is. Gelijk Hij heilig is!
Want Ik hem heilig!

Hier hebben we een punt, waarop we de echte heiligmaking, het echte zoeken naar heiligheid in al onzen wandel kunnen toetsen. In de echte heiligmaking zal het om God te doen zijn. Daarin zal dit beginsel werken: dat God waard is dat zijn beeld aan Hem beantwoordt, en dat Hij onteerd wordt, zoo zijn beeld niet met Hem overeenkomt.

De ware heiligmaking heeft dit motief: niet om loon, niet om zaligheid, niet om naam of uit vrees, maar om God, omdat Hij het inzichtelven waard is. Niet omdat het beeld zichzelf en wil eeren, doch omdat het beeld het oorspronkelijke wil eeren en daarmee overeenkomen. „Gelijk Hij heilig is, zoo wordt ook gij heilig!“ „Zijt heilig, want Ik ben heilig!“ God is het doel der echte heiligmaking, en alle waarachtige heiligmaking richt zich op Hem, om Hem te zoeken en Hem overeenkomstig te zijn.

Beproeven wij ons hierin, want juist op dit punt zouden we ons zoo kunnen vergissen. Wij leven als Christenen, wij gedragen ons naar des Heeren wet; maar nu blijft de vraag welk motief daarin werkt. Of wij in ons Christelijk leven, zelfs in ons stipte wandelen naar Gods gebod, den Heere zoeken. Of het in ons worstelen met de zonde, in de heiligmaking van onzen wandel, om Hem gaat, om Hem te eeren; of wij de schoonheid hebben gezien en liefskeuren van des Heeren heiligheid.

Het zou wel kunnen zijn, dat er veel sleur ontdekt werd, veel zoeken van zichzelf, veel vrees voor onzen goeden naam. Hoeveel waardeloos verguldsel zou er blijken te zijn?

Als er dan nog maar een enkele goudkorrel overblijft!

Maar stel eens, dat ook die gemist werd! Dat wij dit beginsel heel niet kenden! Dat ons leven heel braaf was wellicht, onberispelijk, doch dat wij daarin eigenlijk nooit den Heere gezocht hadden: dat ons leven zich wel richtte naar Gods wet, maar het was van buiten opgelegd; het was, omdat wij meelepen in de massa zonder dat ooit een innerlijke drang van liefde tot de heiligheid Gods in ons hart ontloek.

Dan zou ons beginsel zijn: „Gelijk vele anderen heilig zijn“, — en niet: „Gelijk Hij heilig is“.

Dan ware alles verguldsel.
Nu, laat dan juist uwe heiligheid u tot zonde worden! Laat uwe braafheid u dan aanklagen! Laat Gods Woord dan eens wegsleuren heel dien mantel van uitwendige heiligmaking, opdat ge in naaktheid voor God komt, ziende dat u hart nog geheel onheilig is. Opdat er een roepen kome om een rein hart en een vernieuwden geest.

Hoe heerlijk is het, bij oogenblikken het ware motief der heiligmaking bij zichzelf te ontdekken. Als wij ons bewust worden, dat het ons om den Heere te doen is. Als Hij waard werd, dat ons leven zich voor Hem heiligde. Als er liefde ontloek van het beeld voor het oorspronkelijke.

Dan werd het ons uit het hart gegrepen: „Zoo wordt ook gij zelve heilig in al uwen wandel!“ Dan stond het als een ideaal voor ons, een begeerlijk doel: „Gelijk Hij heilig is“.

Wel haart dat bange teleurstelling. Wat kan de zonde soms welig wassen over al onzen wandel. Wat worden vele heilige liefdesbeginselen in den knop gebroken. Wat raakt het soms ver af: „Gelijk Hij heilig is“.

Maar dan mogen we op ons hart terug gaan, om te zeggen: „Heere, Gij weet, dat ik toch Uwe heiligheid liefheb!“

En dan zullen we daarin altijd weer het echte motief ervaren, om opnieuw te jagen of we het ook grijpen mochten.

L.

v. A.

KERKELIJK LEVEN.

De loochening der Gemeene Gratie.

X.

In Amerika is onder de Gereformeerde broeders ernstig geschil ontstaan over het leerstuk van de Gemeene Gratie.

Er zijn er, die meenen, dat deze leer onscriptuurlijk is en daarom de Gemeene Gratie loochenen. De stand van de kwestie wordt uiteengezet in de brochure van Dr J. K. van Baalen: „De loochening der Gemeene Gratie, Gereformerd of Doopersch“.

De van Baalen ziet in dit geschil een beginselstrijd tusschen Calvinisme en Anabaptisme en meent, dat in Hollandse kringen in Amerika nog maar al te veel van den Dooperschen zinnedoesem te bespeuren valt.

Om onze lezers voor te lichten, volgen we den schryver op den voet.
We wenschen echter deze zaak geheel los te maken van de Janzen-kwestie.

Ook werpen we ons niet als scheidsrechters tusschen de Amerikaansche broeders op.

Daarom blijven hun personen buiten geding.

Zij, die in Amerika de Gemeene Gratie loochenen, zetten de uitspraken van godgeleerden als Kuyper en Davinck, in deze kwestie eenvoudig op zij en betonen daarbij niet steeds het verschuldigde respect.

Voor hen is het Noachitische Verbond een verbond van particuliere genade.

Ook wordt volgens hen, het leven der wedergeboorte niet gedragen door het leven uit de schepping. Evenmin is ook het verbond der bijzondere genade aan alle zijden omringd door een algemeene genade, gelijk een kern door haar holster.

Er bestaat, zoo gaan zij verder, geen genade, dan in het bloed van Christus en in den natuurlijke mensch is er van vatbaarheid voor genade in het hart geen sprake.

Tot den natuurlijke mensch vloegen wel uitwendige zegeningen, welke voor den geloovige bestemd zijn, al, maar die zegeningen verkeerden voor hem in een vloek.

Daartegen nu brengt Dr van Baalen zijn bezwaren in. Hij ontdekt rationalisme in de redeneeringen zijner tegenstanders. Maar vooral legt hij hun ten laste een eenzijdige theologie, die alleen uitgaat van de leer der uitverkiezing.

Met de voorbeelden van Farao's dochter en de bekeering der Ninevieten op de prediking van Jona, wil hij aantoonen, dat de gaven Gods aan de onwedergeborenen, dezen niet nog goddeloosder maken.

Hij meent in de loochening der Gemeene Gratie te herkennen, de dwaling van het Anabaptisme, waaraan de praktijk van de „mijding“ onafscheidelijk verbonden was.

Het zou jammer zijn, indien dit geschil in onze Amerikaansche Kerken op scheuring uitliep. Daarom matige men zich in zijn uitspraken, verkettere elkaander niet te spoedig, zegge liever, dat iets in de Anabaptistische leer ligt, dan dat men het als Anabaptisme brandmerkt en hanteert rekening met de inkonsekventies, welke bij de tegenpartij duidelijk zichtbaar zijn en waaruit blijkt, dat men bij het Anabaptisme niet wil uitkomen.

Het is alsof Kuyper zeker voorgevoel had van de moeilijkheden, welke dit leerstuk in de toekomst zou opleveren, toen hij den term „algemeene genade“ inruilde tegen „gemeene gratie“. Misschien zou het verhelderend werken, indien men, in plaats van „genade“, „lankmoedigheid“ gebruikte. Toch mag het genadebegrip hier niet losgelaten, Calvin is daarin roergeraan.

Calvin laat zich op de ernstigste wijze over de loochening der Gemeene Gratie uit.

En wat de Schrift aangaat, naast de genade in Christus kent zij aan het woord genade ook een veel ruimer zin toe.

Een vloed van verkeerde elementen heuven er in het genadebegrip van hen, die alleen de particuliere genade als genade beschouwen.

Stellig is de algemeene genade er om de bijzondere genade. Maar niet wordt eerst de bijzondere genade bewezen, terwijl dan iets, wat op algemeene genade gelijkt, ervan zou afvloeien naar de wereld. Dit ware een verbroken van den streeplijn van den apostel: het natuurlijke is eerst, daarna het geestelijke.

Algemeene en bijzondere genade vinden niet alleen hun vereenigingspunt in den Logos.

Natuurlijk is ook dat volkomen waar.

In het leven der natuur werkt Christus als Schepingsmiddelaar, in dat der genade als Verlossingsmiddelaar.

Maar men kan nog verder gaan.

De algemeene genade gaat ook niet buiten Christus als Verlossingsmiddelaar om.

Immers, wanneer Hij verklaart, dat Hem alle macht gegeven is in hemel en op aarde, legt Hij die verklaring niet af als het Principe der scheping Gods, als Schepingsmiddelaar, maar als de Verlossingsmiddelaar, die vleesch en bloed heeft aangenomen, het verlossingswerk heeft volbracht en gereed staat ten hemel te varen.

In hoever dit nu ook van toepassing is op de oude bedeefting, laten wij in het midden.

Wij wezen dit even aan om te laten zien, hoe ontzaglijk veel er aan dit vraagstuk vastzit.

Maar al leidt Christus als Verlossingsmiddelaar thans het werk der algemeene genade, daaruit volgt nog niet, dat die algemeene genade ook moet zaligen.

Zijn zitten ter rechterhand Gods zal straks zijn beëindiging vinden in Zijn wederkomst ten oordeel.

Ook dat oordeel zal Hij oefenen in Zijn kwaliteit van Verlossingsmiddelaar.

Het is er evenwel ver vandaan, dat het oordeel op zaliging van allen zal uitloopen.

Hiermede meenen we tegen verkeerde gevolgtrekking genoegzaam te hebben gewaarschuwd.

Nog moet eenige aandacht geschonken aan de bewering van de Amerikaansche broeders, die de Gemeene Gratie loochenen, dat de natuurlijke zegeningen, door God aan de wereld geschonken, straks alle in een vloek zullen verkeeren en dat het oordeel te zwaarder zal zijn, naarmate een ongeloovige meer natuurlijke zegeningen heeft ontvangen.

Hoe zij tot zulk een opvatting komen, laat zich wel bevroeden.

De Schrift toch getuigt, dat zij die den weg hebben geweten en niet bewandeld, met vele slagen zullen geslagen worden.

Ja Christus voegde er aan toe: „Maar wie dien niet geweten heeft, en gedaan heeft dingen, die slagen waardig zijn, die zal met weinige slagen geslagen worden. En een ieder, wien veel gegeven is, van dien zal veel geëischt worden; en wien men veel vertrouwd heeft, van dien zal men overvloediger eischen“. (Luk. 12:48).

Ook komt hierbij vanzelf voor den geest de vloekrede, welke Christus uitsprak tegen de steden aan het meer van Tiberias.

„Wee u, Chorazin! wee u Bethsaida! want zoo in Tyrus en Sidon de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden zich eertijds in zak en asch bekeerd hebben.“

Doch Ik zeg u: het zal Tyrus en Sidon verdraaglijker zijn in den dag des oordeels dan ulieden.

En gij Kapernaum! dat tot den hemel toe zij verhoogd, gij zult tot de hel toe nedergeslooten worden; want zoo in Sodom de krachten waren geschied, die in u geschied zijn, zij zouden tot op den huidigen dag gebleven zijn.

Doch Ik zeg u, dat het den lande van Sodom verdraaglijker zal zijn in den dag des oordeels, dan u. (Matth. 12:21-24).

Soortgelijk tot kondigde Hij de Farizeeën en Sadduceeën aan: „Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeeën, gij geveinsden! want gij eet de huizen der weduwen op en dat onder den schijn van lang te bidden; daarom zult gij te zwaarder oordeel ontvangen“ (Matth. 23:14).

Een meer dan zware straf wacht volgens den Hebreërbrief ook hen, die willens en wetens in hun zonde volhardden. „Want zoo wij willens zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben, zoo blijft er geen slachtoffer meer over voor de zonden, maar eene schrikkelijke verwachting des oordeels en hitte des vuurs, dat de tegenstanders zal verslinden“ (Hebr. 10:26, 27).

Hieruit staat vast, dat naarmate iemand meer voorwerp van Goddelijke zorg is geweest, hij, wanneer hij die zorg veracht, in het gericht te schuldiger zal worden bevonden en naar evenredigheid daarvan ook straf zal wegdragen.

Maar waarop hebben al de aangevoerde uitspraken der Schrift betrekking?

Op de algemeene genade?

Wanneer men ze nauwkeurig naleest, bemerkt men dra, dat hierin van algemeene genade, van natuurlijke zegeningen geen sprake is.

Het gaat op al die plaatsen over de aanbidding des heils.

Niet over regen en zonneschijn, over kunst en wetenschap, over burgerlijke deugden en maatschappelijk welzijn, maar over de noodiging om tot Christus te komen.

De menschen, hierin geteekend, worden niet beinnerd aan hun bevoorrechtiging in de algemeene genade, maar in hun voorrecht boven anderen, dat zij de particuliere genade als voor zich zagen liggen.

Zij hebben echter als de Joden, den weg, dien hun werd gewezen om tot verzoening met God te komen niet betreden. Vandaar dat zij zich dubbelslagen waardig maken.

Zij hebben als de inwoners van Chorazin, Bethsaida en Kapernaum de heilswaarden van Jezus gehoord en Zijn wonderen gezien, maar zich niet laten leiden. Vandaar, dat ze in het groote strafgericht op harder vonnis hebben te rekenen dan de Tyrërs, Sidoniërs en de bewoners van het verzonken land in de Doode Zee.

Zij hebben als de Schriftgeleerden en Farizeeën vroomheid geveinsd, maar den Zoon niet gekend opdat Hij niet toorne. Vandaar, dat de strafmaat voor hen zal worden verhoogd.

Zij hebben als de personen, over wie de Hebreërbrief spreekt, de kennis der waarheid bezeten, maar hebben in flagranten en opzettelijke strijd daarmee gehandeld. Vandaar, dat hun grootere verschrikking bereid wordt dan anderen.

Daarin ligt opgesloten: naarmate een onbekeerde nauwer met Christus in aanraking is geweest, heeler het Woord heeft gekend, voller licht over het eene noodige heeft ontvangen, naar diezelfde mate zal hun oordeel vreeselijker zijn.

Zulke zegeningen verkeeren inderdaad eenmaal in een vloek.

Van hen, die daarmee zijn overloden, geldt het Schriftwoord, dat zij gemest worden tot den dag der slachting.

Maar leert de Schrift dat ook van de zegeningen der algemeene genade?

= De proefsteen.

Aan den modernen predikant van Dronrijp, redacteur van het „Weekblad voor de Vrijzinnige Hervormden“ — niet te verwarren met Prof. Bleeker van Groningen, die niet modern is — werd de vraag gesteld: „Mag men argumenten ontleenen aan de Heilige Schrift?“

Dit bracht hem er toe aan te geven, hoe zinsinzien de scheidslijn loopt tusschen modernisme en orthodoxie.

Daarover zegt hij in zijn antwoord:

„En dan wil ik beginnen met er op te wijzen, dat op dit punt vooral zich zeer sterk vertoont het verschil tusschen een Rechtzinnige en een Vrijzinnige. Bij het tegenwoordige „dooreenloopen van kleuren“ heeft men al vaak gevraagd waar toch precies de scheidslijn ligt tusschen Rechts en Links. En dan lijkt het mij toe, dat men het antwoord op de vraag of iemand Orthodox is of Modern, vrij zuiver bepalen kan naar zijn houding tegenover wat men van oudsher gewoon is te noemen „het Schriftgezag“.

De Orthodoxe, zoo zeide indertijd prof. Van Dijk in zijn „Verkeerd Bijbelgebruik“, huldigt „een opvatting van den Bijbel, als inhoudende een geïnspireerde leer met kleiner of grooter straallengte“.

Een bijbelwoord heeft dan ook voor hem een zeker gezag, en wel goddelijk gezag, waaronder hij zich neergevoert moet. In gereformeerde kerken wordt er dan ook steeds op aangedrongen, dat men „zich zal huigen voor de Schrift“. Als in deze kringen iemand aantoonen kan, dat hij op Schriftuurlijke bodem staat en dat de Bijbel er precies zoo over denkt, heeft hij zijn pleit gewonnen. Na een „off staat geschreven“, komen geen verdere bedenkingen

meer te
ook waar
meer zw
vindt me
daar is n
dat men
spraken v
een zeker
toekennen
Christus
punt staa
een bow
Men ki
voor mer
Nu heeft
eens en
ook w
tischen
grote

Hoevel w
alderongel
ons, de sche
dege benami
getrokken.

Het onder
kan niet wo
houding teg
of vijandsch
de kenmerke
deering van

Maar de pi
De mider
bijbel niet.

Daardoor
sperring tuss
tendon, het
hedendaagse

Geen bijbe
modernisme
Die blijft

een onmogel
Maar teve
proefsteen v

Daardoor
het dichtst l
staan.

Dit hebbe
aan heel de

Zij kiezen
Zij schep
Hoe groot

geest den k
komt, des t
Niettemin

principieele
Men kan
voor of tege

Alleen ko
vraag te sta
Christus der
vinding.

Hier moet

= Twee str

In het ja
van het kerk
gaven, maak
in den boeze

en wij waag
vraag of la
moet uitloof

Hoezeer v
hopen te bl
de interne a

wij ons niet
lezers van t
zij op de ho

In „De W
band van d
Sluiter van

genoemen en
heid in de
haar wordt.

Hij heeft
en valsche
de pluriform

ook zijn ke
Eerst best
teur van „D
meent te rie

Daarna ve

Nog de
Lezer pre
van zijn

Daar toe
de plurif
in ons l

pluriform
formiteit,
grond ro

bestiet in
ouze ker
zeer zek
in de be

staan de
overtuigd
hij nog b

uitspreke
van de t
sluit zou
pluriform